

РЕШЕНИЕ

№ 2763

гр. София, 08.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1762** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Делото е образувано по повод подадена жалба от „С. – Б.“, ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], чрез адв. Н. и адв. А. против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №584/19.12.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] при Министерство на околната среда и водите.

Претендира незаконосъобразност и иска отмяна на оспорения акт, при следните съображения:

Счита, че след изменението на ЗВ с ДВ, б. 36/2008г., отпада задължението за заплащане на такса за ползване на воден обект за аквакултури, без значение отразеното в разрешителното за водовземане, тъй като същото противоречи на установеното в закона. Позовава се на съдебна практика на Административните съдилища и ВАС, както и на установената практика на други басейнови дирекции в страната.

На следващо място сочи, че на 01.11.2012г. между жалбоподателя и [фирма] е сключен договор за наем на недвижим имот – П. стопанство „Т. чарк“ /идентичен с имота, за който е издадено разрешителното за водовземане/, като същият е със срок от 7 години, следователно е бил действащ към 2018г. Копие от договора е депозиран неколккратно пред Б. дирекция „Източно беломорски район“. Позовава се на чл. 79, ал.1,т.1, предл.1 от ЗВ, от която води извод, че издаденото разрешително се прекратява предсрочно при прекратяване на правото на водоползвателя на

собственост или ползване на недвижим имот, където се осъществява дейността или се намира водовземното съоръжение. Позицията се на практика на съдилищата и на други басейнови дирекции, според която прекратяването на действието на разрешителното за водоземане настъпва при проявяване в обективната действителност на факта на изгубване на правото на собственост или на ползване на недвижимия имот, където се намира водният обект. Прекратяването настъпвало директно по силата на закона, като само фактът на прекратяване следва да бъде установен в обективната действителност. С оглед това твърди, че от датата на сключване на договора за наем – 01.11.2012г., Разрешително за вземане на подземни води чрез съществуващи водоземни съоръжения №31520231/07.12.2010г. е прекратило своето действие.

С оглед това твърди, че дори да не беше наличното изменение на чл. 194 от ЗВ, считано от 01.11.2012г. не е налице задължение за заплащане на такса по същото, поради прекратяването на действието на разрешителното за водоземане.

Моли за отмяна на оспорения акт, както относно установената главница за търсената такса, така и за определената лихва, като акцесорно задължение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и моли за разносните по делото.

Ответникът не се представлява, депозира подробна молба от 01.06.2020г. с приложени документи.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и съобразно закона, намира за установено следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена в срок и от правнолегитимирано лице, чиито права са засегнати от акта, представляващ мълчалив отказ по подадено от лицето заявление.

По фактите, на база представените по делото писмени доказателства, се установява, както следва:

Издадено е Разрешително за водоземане от подземни води чрез съществуващи съоръжения №31520231/07.12.2010г. в полза на „С. – Б.“, настоящ жалбоподател, с което се предоставя право на водоземане от подземна вода посредством каптиран естествен извор с две изходища с цел: за аквакултури и свързаните с тях дейности, като обект на водоснабдяването е Рибовъдно стопанство „Т. чарк“, [община], обл. П.. С писмо № ПО-02-962/06.11.2019г. до сдружението е отправена покана от ответника за заплащане на сумата от 75 762.09 лева – задължения по чл. 194, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗВ, за периода – 01.01.2018г. – 31.12.2018г., както и лихва върху посочената сума.

Подадено е възражение № 378 от 14.11.2019г.

С уведомление № ПД-022-962 /2 от 26.11.2019г. от БД „ИБР“ до жалбоподателя е изпратено уведомление за започване на производство по издаване на АУПДВ. Подадено е следващо възражение от дружеството от 02.12.2019г., получено в БД „ИБР“ на 04.12.2019г.

Издаден е АУПДВ №584/19.12.2019г., с който е установено публично държавно вземане, както следва: сумата от 75 762.09 лева главница, представляваща такса за водоземане по цитираното разрешително за водоземане за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г., както и сумата от 6 458,27 лева, представляваща лихва за забава за периода 16.02.2019г. – 19.12.2019г.

Не е спорно още, че е налице договор за наем от 01.11.2012г., с който жалбоподателят предоставя на [фирма] недвижим имот – П. стопанство „Т. чарк“, в който е ситуиран

и водният обект, за който се отнася Разрешителното за водоземане, издадено в полза на жалбоподателя. Правата върху същия не са уредени с договора за наем, който касае ползването на имота и развъждането на риба.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1 б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл. 166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 от АПК.

Не се установяват съществени нарушения в процедурата.

Актът обаче е издаден в противоречие с материалния закон, поради следното:

Не се спори, че Разрешително №31520231/07.12.2010г. е с цел на водоземането – Аквакултури и свързаните с тях дейности.

Съгласно редакцията на разпоредбата (ДВ - бр. 34/2001 г. за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект за рекреация, риборазвъждане, за добив и възпроизводство на аквакултури и други биологични ресурси, за добив на пясък и баластра, за заустване на отпадъчни води се заплаща такса. С последващо изменение на разпоредбата (ДВ-бр. 94/2005 г.) в чл. 194, ал.2 ЗВ изрично е посочено, че не се заплащат такси за водоползване за рибностопански нужди, с което задължението за заплащане на тази такса е отпаднало. Впоследствие (ДВ - бр. 65/2006 г.) в чл. 194, ал.1 ЗВ е посочено, че за правото на използване на водите се заплащат - т.1 б. "а" такса за водоземане от повърхностни води и съгласно т.2 б. "б" - такса за ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности. Съгласно относимата за случая редакция на разпоредбата на чл. 194 ЗВ, с изм. в ДВ бр. 36/2008 г., е отменена ал.1, т.2 б. "б", с което отпада таксата за ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности. Едновременно в нова ал.7, т.4 се посочва, че такса за водоземане по ал.1, т.1 б. "а" и "б" (от повърхностни и подземни води) не се заплаща в случаите по чл. 46, ал.1, т.2 от ЗВ - за аквакултури и свързаните с тях дейности. А изрично в нова ал.8 се казва, че таксите за водоземане и ползване на воден обект не се заплащат при управление на рибните ресурси, възложено по реда на чл. 15а от Закона за рибарството и аквакултурите на сдружения за любителски риболов. Анализът на изменението на чл. 194 от ЗВ - ДВ бр. 36/2008 г. показва, че след 2008 г. е отпаднало задължението за заплащане на такса за водоземане на основание чл. 194, ал.7, т.4 от ЗВ (в относимата редакция, сега ал.11) и на такса за ползване на воден обект - поради отпадането на б. "б" от чл. 194, ал.1, т.2 ЗВ, когато целта на водоземането/водоползването е аквакултури и свързаните с тях дейности. Това изменение е в съответствие с Регламент (ЕО) № 1198/2006 г. на съвета за Европейския фонд за рибарство, в този смисъл за съответствие на таксите с европейското законодателство са и изложените съображения при гласуване на изменението на закона. В §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Закона за рибарството и аквакултурите се съдържа легална дефиниция на понятието "аквакултури". Това са дейности, свързани с развъждането и отглеждането на риби и други водни организми, както и получената по съответните технологии продукция от тях. Следователно, целта на водоползване според издаденото разрешително - "риборазвъждане" попада в понятието "аквакултури и свързаните с тях дейности". Затова по смисъла на чл. 194, ал.7, т.4 ЗВ (ДВ- 36/2008 г.) с оглед целта на водоземането не се дължи такса за водоземане от повърхности води, така както не се дължи и такса за ползване на воден

обект за същите цели за целия визиран период. В този смисъл е и константната практика на ВАС.

С изменението на ЗВ - ДВ бр. 36/2008 г. се считат за мълчаливо отменени по смисъла на чл. 13, ал.1 от Закона за нормативните актове и съответните текстове - чл. 2, ал.1 и ал.2, т.2 относно таксата за водоползване с цел риборазвъждане, от действащата Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект, приета с ПМС № 154/2000 г., която е подзаконов нормативен акт от по-ниска степен и не може да противоречи на разпоредби на закона, а при противоречие се прилага закона. Приетата Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (ПМС № 177/ 2011 г. -ДВ-бр. 50/2011 г.), на която се е позовал административният орган при изчисляване на задължението за процесния период, също противоречи на действащите разпоредби на закона в частта за определеното задължение за водовземане от повърхностни води с цел на водоползване - аквакултури (чл. 10, ал.1, т.2 от таблицата) и като нормативен акт от по-ниска степен не следва да се прилага на осн. чл. 15, ал.3 от Закона за нормативните актове.

Съдът намира така установеното за достатъчно за отмяна на акта, но с оглед пълнота на изложението, намира, че следва да спомене, че намира и вторият аргумент от жалбата за основателен. Не се спори, че обектът – недвижим имот, за нуждите на обслужването на който е издадено Разрешението за водовземане, е предоставен под наем за срок от 7 години, вкл. и за 2018г. /годината за която се търси таксата с АУАПДВ/ на трето лице – търговско дружество. По аргумент от чл. 79, ал.1, т.1, предл.1 от ЗВ, следва да се приеме, че разрешителното по отношение на жалбоподателя е прекратено. По отношение на наемателя не е провеждано и не е установено дали е провеждано производство по встъпване в правата на праводателя – жалбоподател по разрешителното. Същото не е и документално проверено, въпреки наличната информация при ответника в този смисъл, нито е отразено в КП.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила, но в противоречие на материалноправните норми и целта на закона, поради което жалбата, като основателна, следва да бъде уважена.

Предвид изхода на спора и претенциите на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива се дължат.

Следва да бъде уважено възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, заявено с отговора, депозиран по делото, като с оглед фактическата и правна сложност по делото, съдът приема, че същият следва да бъде редуциран до 1000 лева, което е двойният размер на определения минимум по чл. 8, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Затова и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София град, 48-ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/№584/19.12.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] при Министерство на околната среда и водите.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Източно Беломорски район“ да заплати в полза на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 1000 (хиляда) лева, представляващи уважен размер за адвокатски хонорар и 50 (петдесет) лева, внесена държавна такса.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: